

**АНАЛИЗ НА СЪДЕБНО РЕШЕНИЕ НА
ЕВРОПЕЙСКИЯ СЪД ПО ПРАВАТА НА ЧОВЕКА
По делото „Неделчо Попов срещу България”**

Делото е образувано по жалба (№61360/00) срещу Република България, подадена пред Съда съгласно чл. 34 от Конвенцията за защита правата на човека и основните свободи от българския гражданин Неделчо Милошев Попов на 10 април 2000 г. Жалбоподателят твърди, че му е отказан достъп до съд, компетентен да разгледа въпросите, свързани с това дали уволнението му е било законно. Жалбоподателят е представяван пред Съда от Е. Танчева, адвокат, практикуващ в София. Българското правителство е представявано от своя агент М. Коцева от Министерството на правосъдието.

Жалбоподателят започва работа към Министерския съвет на 1 март 1991 г. като съветник в отдел „Местна администрация и регионална политика”. Впоследствие е повишен на поста главен съветник в същия отдел. Трудовият договор на жалбоподателя първоначално е за неопределен срок. С изменение от 22 февруари 1997 г. той е променен в договор с определен срок, който изтича на 31 март 1997 г. Срокът му е удължаван два пъти, като крайният срок е 30 юни 1997 г. Последното възнаграждение на жалбоподателя е 302 500 неденоминирани български лева (приблизително 349 германски марки през съответния период). След изтичането на трудовия договор на жалбоподателя на 30 юни 1997 г. той продължава да работи и да изпълнява служебните си задължения без никакви възражения от страна на своя работодател. Жалбоподателят счита, че договорът му е бил преобразуван в трудов договор за неопределен срок.

На 29 юли 1997 г. на жалбоподателя е връчена заповед с дата 28 юли 1997 г. за прекратяване на трудовия му договор, считано от 30 юли 1997 г. Заповедта е подписана от името на министъра на държавната администрация, вместо от главния секретар на Министерски съвет, който според жалбоподателя е компетентният орган по въпросите на личния състав. Основание за прекратяването на трудовия договор е изтичането на неговия срок.

На 21 септември 1997 г. жалбоподателят подава искане до министър-председателя да преразгледа уволнението и да го назначи отново. Той не получава отговор на искането си.

На 26 март 1998 г. жалбоподателят подава жалба по Закона за административното производство. Той иска от съда да обяви заповедта за неговото уволнение за нищожна и да му присъди обезщетение за загубен доход.

Административното производство преминава през две нива на разглеждане. С окончателно решение от 30 октомври 1998 г. разширеният състав на Върховния административен съд отхвърля искането на жалбоподателя. Съдът намира, че заповедта за уволнението му не е административен акт от типа, който може да се оспорва по Закона за административното производство, и че той е трябвало да подаде вместо това граждански иск.

На 14 юли 1998 г., жалбоподателят инициира гражданско производство. Той иска от съда да установи, че срокът на трудовия му договор е бил продължен, да обяви заповедта за уволнението му за нищожна, да разпорежи да му бъде предоставен достъп до работното място и да му присъди обезщетение за загубен доход за периода, през който такъв достъп му е бил отказан. С окончателно решение от 19 октомври 1999 г. Върховният касационен съд оставя без уважение всички искания на жалбоподателя с изключение на едно - за загубен доход за периода, през който му е бил отказан достъп до работното място. По отношение на останалите искания съдът постановява, че жалбоподателят трябва вместо това да подаде иск за незаконно уволнение на основание чл. 344 от Кодекса на труда и трябва да направи това преди изтичане на установения в закона шестмесечен срок, считано от 30 януари 1998 г. Съдът признава, че преди решението на Конституционния съд от 30 април 1998 г. жалбоподателят е бил възпрепятстван съгласно чл. 360, ал. 2, т. 2 от Кодекса да започне такова дело за незаконно уволнение. Въпреки това съдът приема, че ако жалбоподателят все пак е бил започнал такова дело, съдилищата, пред които то би било висящо към 30 април 1998 г., са можели да вземат под внимание решението на Конституционния съд и да разгледат делото по същество.

Останалата част от гражданския иск на жалбоподателя по отношение на неговата претенция за загубен доход през периода, в който му е бил отказан достъп до работното място, е разгледана на три инстанции. С окончателно решение от 25 септември 2003 г. Върховният касационен съд отхвърля иска на жалбоподателя. Съдилищата приемат, че тъй като към момента уволнението на жалбоподателя не е било обявено за несправедливо в съответно производство, предишният му работодател няма задължение да му предостави достъп до работното място след 30 юли 1997 г. и следователно не е задължен да му заплати обезщетение за загубен доход по тази